

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 140/2013-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. G., P., zastúpenej advokátom JUDr. I. H., PhD., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 11 Co/46/2012-812 z 13. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. G. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2013 doručená sťažnosť M. G., P. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co/46/2012-812 z 13. decembra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že napadnutým rozhodnutím krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C/156/2002-647 z 15. decembra 2010 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 10 C/156/2002-704 zo 14. marca 2012, ktorým tento v konaní o náhradu škody zamietol návrhy sťažovateľky (navrhovateľky) na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 1 608 084,60 €, na zvýšenie bolestného v sume 136 426,57 € a na náhradu vecnej škody, a zároveň zaviazal odporcu zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania.

Sťažovateľka tvrdí, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo odôvodňuje opakovanou nesprávnou právnou argumentáciou krajského súdu vychádzajúcou z nesprávneho výkladu právnej normy upravujúcej začiatok plynutia premlčacej lehoty pri škode na zdraví. Krajský súd sa nevysporiadal s tým, že odporcom vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, a nevysporiadal sa ani so sťažovateľkou predloženým právnym interpretačným rozborom, prečo uplatňované nároky nemajú byť premlčané.

Sťažovateľka zároveň uvádza, že pre účely uplatnenia všetkých opravných prostriedkov súčasne so sťažnosťou predloženou ústavnému súdu podala aj dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co/46/2012-812 z 13. decembra 2012 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 408,82 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co/46/2012-812 z 13. decembra 2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že ochrany svojich práv sa z dôvodu vyčerpania všetkých opravných prostriedkov rozhodla domáhať okrem sťažnosti zaslanej ústavnému súdu aj podaním dovolania proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu. Ústavný súd následne zistil, že dovolanie sťažovateľky z 15. februára 2013 dosiaľ nebolo predložené na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Vzhľadom na skutočnosť, že dovolacie konanie ešte nie je skončené, musela byť sťažnosť sťažovateľky odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti ústavnému súdu navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 358/09, III. ÚS 26/09, III. ÚS 109/2010, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 199/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším

súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu, čo sa týka tohto rozhodnutia, za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju vo vzťahu ku krajskému súdu odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje právneho zástupcu sťažovateľky na to, že jednou zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom požadovaných § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde je splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, v ktorom sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Takéto splnomocnenie však k sťažnosti pripojené nebolo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2013